

# *De Grondleggers*



## *De Generatie*

GEEN GEBEURTENIS in de Amerikaanse geschiedenis was zo onwaarschijnlijk op het moment dat zij plaatsvond, maar achteraf zo volstrekt onvermijdelijk als de Amerikaanse Revolutie. In die tijd klonken er stemmen die de toekomstige patriotten als het ware smeekten de Amerikaanse onafhankelijkheid te zien als een vroege versie van een niet te vermijden lotsbestemming. Tom Paine bijvoorbeeld beweerde dat het gewoon een zaak van gezond verstand was: een eiland (Engeland) is nu eenmaal niet in staat een werelddeel te besturen. En Thomas Jeffersons lyrische vertolking van de redenen die aan deze gewaagde revolutionaire onderneming ten grondslag lagen, benadrukte het vanzelfsprekende karakter van de op het spel staande principes.

Verscheidene andere vooraanstaande Amerikaanse revolutionairen spraken als acteurs in een historisch drama, waarvan het script eigenlijk al door de goden leek te zijn geschreven. Op gevorderde leeftijd herinnerde John Adams zich hoe hij in zijn jeugd gewaar werd op welke wijze deze door de voorzienigheid uitgeoefende krachten werkten: “In mijn vroegste herinneringen staat niets mij meer bij,” zo schreef hij in 1807, “dan de perceptie dat kunst, wetenschap en het keizerrijk altijd westwaarts gingen. Reeds toen ik een kind was, werd er stevast aan toegevoegd, dat de volgende sprong de Atlantische Oceaan zou overgaan, richting

Amerika.” Adams, die veel brieven aan zijn geliefde vrouw Abigail schreef, instrueerde haar om al zijn brieven te bewaren, zelfs die van vóór het uitbreken van de onafhankelijkheidsoorlog. In juni 1776 kocht hij “een folioboek” om afschriften van zijn gehele correspondentie te bewaren om, zoals hij het stelde, “de grote Gebeurtenissen die wij gezien hebben en de nog grotere die in snel tempo op ons afkomen, vast te leggen.” Uiteraard herinneren wij ons het liefst slechts de profeten die gelijk gekregen hebben, maar er bestond een schijnbaar breed gedeeld gevoel binnen de revolutionaire generatie dat zij “getuige waren van de schepping.”<sup>1</sup>

Deze prille voorgevoelens van een Amerikaanse lotsbestemming liggen genesteld en opgesloten in ons collectieve geheugen door de daaropvolgende triomf van de politieke idealen, verwezenlijkt door de Amerikaanse Revolutie, die zoals Jefferson het zo treffend zei, “zich het eerst aan een onbevooroordeelde wereld” openbaarde. Door heel Azië, Afrika en Latijns Amerika hebben voormalige kolonies van de Europese grootmachten hun onafhankelijkheid verworven met een zodanige voorspelbare regelmaat dat de koloniale status tot een exotisch overblijfsel van voorbijgeen dagen is geworden, louter een tussenstation voor naties in wording. Het republikeinse experiment dat zo stoutmoedig door de revolutionaire generatie in Amerika werd gelanceerd, ontmoette diepgewortelde oppositie in de tweehonderd jaar die volgden. Het overwon de monarchale dynastieën van de negentiende eeuw en vervolgens het totalitaire despotisme van de twintigste eeuw, zoals door Jefferson voorspeld. Het lijkt wat *overdreven* te stellen dat “het einde van de geschiedenis nu nabij is”, zoals een eigentijdse politiek filosoof het heeft verwoord. Wel is het waar dat alle alternatieve vormen van politieke organisatie een zinloos achterhoedegevecht lijken te leveren tegen de liberale instellingen en ideeën die aan het einde van de achttiende eeuw voor het eerst in de Verenigde

Staten werden gevestigd. Men kan veilig zeggen dat, mondiaal gezien, een bepaalde vorm van een representatieve overheid, gebaseerd op het principe van de autonomie van het volk en een bepaalde vorm van markteconomie gevoed door de energie van de individuele burger, de algemeen geaccepteerde ingrediënten zijn geworden voor het succes als natie. Deze twee erfenissen zijn ons zo vertrouwd en wij zijn zo gewend hun succes als vanzelfsprekend te beschouwen, dat wij er niet aan ontkomen het tijdperk waarin zij werden geboren te zien als een gebied van voldongen feiten.<sup>2</sup>

Ondanks de van vertrouwen en een vooruitziende blik getuigende verklaringen van leiders als Paine, Jefferson en Adams, waren de feiten die wij nu zo vanzelfsprekend vinden voor hen uiteraard nog verborgen. Hier geldt nog steeds de oude wijsheid: “Het is de mens die de geschiedenis maakt”, en de leiders van de revolutionaire generatie realiseerden zich dat zij daarmee bezig waren, maar dat zij geen kennis konden hebben van de geschiedenis die zij zelf schreven. Wij kunnen wel terugkijken en de Amerikaanse Revolutie centraal stellen om vervolgens zowel stroomopwaarts als stroomafwaarts het terrein te verkennen. Zij konden slechts weten wat stroomafwaarts lag. Een anekdote die Benjamin Rush, arts en ondertekenaar van de Onafhankelijkheidsverklaring, graag vertelde is hiervan een illustratief voorbeeld. Op 4 juli 1776, net nadat het Continentale Congres de laatste hand had gelegd aan de revisie van de Onafhankelijkheidsverklaring en deze naar de drukker had gestuurd ter publicatie, ving Rush een gesprek op tussen Benjamin Harrison uit Virginia en Elbridge Gerry uit Massachusetts: “Ik heb een groot voordeel op u, mijnheer Gerry, wanneer wij allen nog eens worden opgehangen voor wat wij thans aan het doen zijn,” zei Harrison. “Doordat ik zo groot en zwaar ben, sterf ik binnen een paar minuten, maar doordat u zo klein en licht bent, bungelt u urenlang aan het touw voor u sterft.”

Rush herinnerde zich dat de opmerking “een vluchtige glimlach teweegbracht, die echter al snel plaatsmaakte voor een plechtstatige uitdrukking passend bij de wijze waarop het hele proces zich voltrok.”<sup>3</sup>

Gebaseerd op wat wij nu weten van de militaire geschiedenis van de Amerikaanse Revolutie kan men stellen dat: indien de Engelse commandanten de oorlog in zijn eerste stadium veel krachtadiger hadden gevoerd, had het Amerikaanse leger al in het beginstadium vernietigd kunnen zijn en was de beweging voor de Amerikaanse onafhankelijkheid in de kiem gesmoord geweest. De ondertekenaars van de Verklaring zouden dan zijn opgespoord, berecht en geëxecuteerd wegens hoogverraad, en de Amerikaanse geschiedenis zou zich in een totaal andere richting hebben bewogen.<sup>4</sup>

Op de längere termijn zou de evolutie van een onafhankelijke Amerikaanse natie binnen de beschermende beperkingen van het Britse Keizerrijk - gedurende de negentiende eeuw geleidelijk in politieke en economische kracht groeiend - waarschijnlijk onontkoombaar zijn geweest. Tenminste, dat vond Paine. Maar dat was niet zoals de geschiedenis zich voltrok. Het ontstaan van een afzonderlijke Amerikaanse natie ging eerder plotseling dan geleidelijk, eerder op een revolutionaire dan een evolutionaire wijze, waarbij de beslissende gebeurtenissen die vorm gaven aan de politieke ideeën en instituties van de ontluikende staat in de laatste vijftientig jaar van de achttiende eeuw met een dynamische intensiteit plaatsvonden. Niemand van hen die bij het ontstaan aanwezig waren, wist hoe het zou eindigen. Wat er, achteraf gezien, uitzielt als het ontvouwen van Gods wil, leek toen een kwestie van improvisatie waarbij de uitkomst werd bepaald door puur toeval, puur geluk en domme pech en bepaalde beslissingen die in de chaos van specifieke militaire en politieke crises werden genomen. De Verenigde

Staten, vormen thans de oudste duurzame republiek in de wereldgeschiedenis, met een stelsel van politieke instituties en tradities die de tand des tijds hebben doorstaan. De basisstructuur voor al deze instituties en tradities werd gedurende de laatste decennia van de achttiende eeuw gevormd in een onverwachte opwelling van geforceerde inspiratie en geïmproviseerde structuur.

Daar de mogelijkheid om terug te kijken onze waardering voor de soliditeit en stabiliteit van de republikeinse erfenis doet toenemen, maakt het ons tegelijkertijd blind voor de overweldigende onwaarschijnlijkheid van het wapenfeit zelf. Geen van de belangrijkste prestaties kende een precedent. Sedert de Amerikaanse Revolutie hebben vele succesvolle koloniale opstanden tegen keizerlijke overheersing plaatsgevonden, daarvóór had er geen enkele plaatsgehad. Samen vormden het Britse leger en de marine wereldwijd de machtigste militaire eenheid, voorbestemd om in de loop van de daaropvolgende eeuw alle naties die aanspraak wilden maken op de titel van “voornaamste soevereine mogendheid van het moderne tijdperk” te verslaan. Ofschoon het republikeinse paradigma - een vertegenwoordigende regering die steunt op het principe van de autonomie van het volk - de politieke norm in de twintigste eeuw is geworden, heeft geen enkele regering vóór de Amerikaanse Revolutie, afgezien van een enkel Zwitsers kanton en een paar Griekse stadsstaten, een lang leven gekend, en zijn er nooit pogingen gewaagd om een uitgestrektheid zo groot als de dertien koloniën onder één bestuur te brengen. (Met één uitzondering: de kortstondige Romeinse Republiek van Cicero die bezweek onder het keizerlijke gezag van Julius Caesar). En, tenslotte, de dertien koloniën, die langs de oostelijke zee-kust lagen en zich uitstrekten tot aan het Alleghenygebergte en verder tot in maagdelijke wouden werden bewoond door vijandige Indiaanse stammen, hadden geen geschiedenis van

blijvende samenwerking gekend. De term “Amerikaanse Revolutie” op zich propageert een volkomen fictief idee van nationale samenhang die er op dat moment niet was, en die slechts in latente vorm waarneembaar is door historici die zich bezighouden met post hoc-beoordelingen van “hoe het zo goed heeft kunnen aflopen.”

Wijsheid achteraf is dus een riskant beoordelingsinstrument. Als we het te veel gebruiken versluieren we het alomtegenwoordige gevoel van onzekerheid als ook het problematische karakter van de keuzes waarmee de revolutionaire generatie te kampen had. Aan de andere kant, zonder een zekere mate van wijsheid achteraf, zonder een zeker panoramisch perspectief op het verleden vanuit onze hedendaagse positie, verliezen we het voornaamste voordeel - wellicht zelfs het enige voordeel - dat de wetenschap van de geschiedenis ons biedt en dan worden we zonder meer - samen met de tijdgebonden deelnemers - hulpeloos teruggevoerd in de draaikolken van het gebeuren. Wat we nodig hebben, is een zekere vorm van wijsheid achteraf die zich niet willekeurig opdringt aan de geestesgesteldheid van de revolutionaire generatie en die niet veronderstelt dat we getuige zijn van de geboorte van een niet te vermijden Amerikaanse supermacht. We hebben een historisch perspectief nodig dat vorm geeft aan de problemen, met het ene oog gericht op de hachelijke onzekerheden die toen gevoeld werden, terwijl het andere oog zich richt op de toekomstige, meer omvangrijke gevolgen die, zo dit al het geval was destijds, slechts vagelijk werden waargenomen door hen die in het tijdsgewricht gevangen zaten. Wij moeten eigenlijk tegelijkertijd zowel bijziend als verziend zijn. Door verziende ogen bekeken is het inzicht waar alles om draait, slechts bij enkele politieke leiders van de revolutionaire generatie aanwezig. Het geografische isolement van het Noord-Amerikaanse continent en zijn onuitputtelijke natuurlijke hulpbronnen boden hierbij de na-

tie in wording grootse voordelen en nagenoeg onbegrensde mogelijkheden. In 1783, net nadat de militaire overwinning op Groot-Brittannië werd bevestigd door het Verdrag van Parijs, was het niemand minder dan George Washington die deze continentale visie in de volgende, hoogst bloemrijke formulering verwoordde: “De bewoners van Amerika,” zo schreef Washington, “bevinden zich in de meest benijdenswaardige positie, die zij als exclusieve Heren der schepping en Bezitters van een onmetelijk continent dat alle mogelijke bodemsoorten en alle gemakken des levens in zich verenigt, thans door de recente bevredigende pacificatie absolute vrijheid en Onafhankelijkheid hebben verworven; zij dienen, vanaf dit tijdstip, te worden gezien als acteurs in een hoogst opmerkelijk theater dat door de Voorzienigheid speciaal lijkt te zijn ontworpen om de grootheid en gelukzaligheid van de mensheid ten tonele te brengen.” Als de Amerikaanse republiek in wording haar eerste jaren zou kunnen overleven, indien zij erin zou kunnen slagen haar natuurlijke voordelen als een samenhangende eenheid te consolideren, zou zij de potentie hebben een dominante kracht in de wereld te worden.<sup>5</sup>

Door bijziende ogen bekeken is het inzicht waar alles om draait - dat werd gedeeld door het merendeel van de voorhoede van de revolutionaire generatie – dat het juist de argumenten zijn die werden gebruikt om de afscheiding van het Britse Keizerrijk te rechtvaardigen. Deze vormden een ondermijning van de legitimiteit van een nationale regering en waren in staat om een bevolking van zo’n reusachtig land te regeren, ofwel zo’n eensluidende wetgeving tot stand te brengen dat de dertien soevereine staten en drie of vier onderscheiden geografische en economische regio’s aaneengesmeed konden worden. Want het kernargument dat werd gebruikt om de autoriteit van het Engelse Parlement en de Engelse koning in diskrediet te brengen, de primaire bron

van de vroegste liberale principes, was een obsessief wantrouwen jegens een gecentraliseerde politieke macht die op afstand opereerde, zich onttrekkend aan de directe supervisie of het toezicht van de bevolking waarover deze macht beweerde te regeren. De nationale regering die werd gevormd tijdens de oorlog onder de Statuten van de Confederatie vertegenwoordigde op de enig juiste wijze de meest wezenlijke van de republikeinse overtuiging van het tijdperk der revolutie: namelijk dat het geen enkele centrale overheid toegeestaan was de burgerij te dwingen of te straffen, aangezien zij dan slechts een duplicaat vormde van de monarchale en aristocratische principes die de Amerikaanse Revolutie nu juist had bevochten.<sup>6</sup>

Wanneer wij de korte- en de lange-termijnperspectieven combineren, geeft dat de belangrijkste paradox van het revolutionaire tijdperk; het was ook tevens het schijnbaar onoplosbare dilemma dat de revolutionaire generatie in het gezicht staarde.

Samenvattend kan worden gesteld dat de lange-termijnvoorzichten voor het zojuist onafhankelijk geworden Amerika buitengewoon gunstig waren, bijna grenzeloos. Doch de korte-termijnvoorzichten waren uiterst deprimerend omdat de grootte en de schaal van de nationale zaak die de toekomst in feite zo beloftevol maakten, de bestuurlijke capaciteiten van de enige republikeinse instituties die door de Revolutie waren goedgekeurd volstrekt te boven gingen. John Adams, die meer aandacht aan de problemen besteedde dan wie ook, met uitzondering van James Madison, hief zo nu en dan zijn handen ten hemel en verklaarde dat de opdracht onmogelijk was. “De wetgevers van de Oudheid ... vaardigden wetten uit voor een enkele stad”, merkte Adams op, “maar wie kan wetten uitvaardigen voor 20 of 30 staten, terwijl elke afzonderlijke staat groter is dan Griekenland of Rome toen?” En aangezien de enige weg om

op de lange termijn de overwinning tot stand te brengen die van het spitsroeden lopen op korte termijn was, was de meest reële speculatie dat de jonge Amerikaanse republiek zou uiteenvallen in een groep staten of regionale autonomieën, die evenals alle andere republieken ervoor, afgezien van Israël, een voortijdig roemloos einde zouden vinden.<sup>7</sup>

De voornaamste reden dat dit niet gebeurde, althans vanuit een puur juridisch en institutioneel standpunt, is dat in 1787 een kleine minderheid van prominente politieke leiders uit verscheidene strategische staten een verbond sloot om eerst een document te ontwerpen en het vervolgens goed te keuren; het was bedoeld om de republikeinse principes aan te passen opdat zij op nationale schaal ten uitvoer konden worden gebracht. Gedurende de daaropvolgende tweehonderd jaar hebben critici van de Grondwettelijke Conventie de aandacht gevraagd voor haar minder illustere eigenschappen: de conventie was amper wetgevend daar het haar expliciete mandaat was om de Statuten van de Confederatie te herzien, niet die te vervangen; haar vergaderingen waren uiterst geheim; de 55 gedelegeerden waren een elite van landeigenaren, nauwelijks representatief voor de algehele bevolking; de zuidelijke gedelegeerden gebruikten de vergaderingen om bepaalde garanties te verkrijgen dat de slavernij niet zou worden afgeschaft ten zuiden van de rivier de Potomac; het proces van de ratificatie was niet gericht op unanimititeit zoals die werd gedicteerd door de Statuten zelf. Er zit een bepaalde vorm van waarheid in al deze beschuldigingen.

Er zit ook waarheid in de tegenovergestelde bewering: dat de Grondwettelijke Conventie het “wonder van Philadelphia” genoemd zou moeten worden, niet in de gewone, quasi-religieuze zin waarbij een verzameling halfgoden goddelijke inspiratie kregen, maar in de meer wereldse en prozaïsche zin van het woord. De Grondwet pretendeerde naar wat later

bleek een ogenschijnlijk onoplosbaar probleem op te lossen. Want hij beoogde een geconsolideerde federale regering in het leven te roepen met voldoende macht om gehoorzaamheid aan de nationale wetten af te dwingen - in feite, een waarlijk continentale eenheid onder tucht te brengen - en tegelijkertijd trouw te blijven aan de republikeinse principes van 1776. Dit was, althans logisch gesproken, een onmogelijkheid, daar de wezenlijke impuls van deze republikeinse principes, de originele “geest van 1776”, een instinctieve afkeer van elke vorm van dwingende politieke macht was, met een diepgewortelde angst voor de onvermijdelijke corruptie die het resultaat was als onzichtbare regenten in afgelegen plaatsen vergaderden. Het was juist dit punt waarop de Antifederatieve opposanten van de Grondwet de vinger legden, doch zij werden tactisch overtroefd, in de discussies overstemd en uiteindelijk weggestemd door een toegewijde groep nationale voorstanders in negen van de staten die de conventies ratificeerden.

De Amerikaanse Revolutie trad op deze wijze een tweede fase binnen en het wetgevende akkoord van 1787-1788 werd een tweede “grondslag”-moment, naast de oorspronkelijke van 1776. De eerste “grondslag” verklaarde de Amerikaanse onafhankelijkheid; de tweede Amerika als zelfstandige natie. De onverenigbaarheid van deze twee “grondslagen” wordt weerspiegeld door het feit dat de wetenschap diep verdeeld was met betrekking tot de tweede grondslag. De critici op de Grondwet, toen en nu, hebben deze veroordeeld als ... een verraad van de kernprincipes van de Amerikaanse Revolutie, een Amerikaanse versie van de reactie op het revolutionaire Frankrijk. Strikt genomen waren en zijn deze principes geschiedkundig juist. De voorstanders van de Grondwet, toen en nu, hebben deze begroet als een zinnige aanpassing van de vrijheid aan de macht en een realistisch compromis met de vereisten van een nationaal domein. In de loop der tijden

is dit juist gebleken, ofschoon toen zelfs de voorstanders niet geheel zeker van hun zaak waren.

In werkelijkheid was onzekerheid toen de voornaamste gemoedsgesteldheid. Historici hebben de nadruk gelegd op de verschillende compromissen die de gedelegeerden in Philadelphia construeerden om de grondwettelijke consensus te realiseren: het belang van de grote versus de kleine staten; federale rechtspraak versus rechtspraak per staat; het deelakkoord met betrekking tot de slavernij. Het meest in het oog springende kenmerk van dit op een compromis gebaseerde motief is dat beide partijen bij ieder onderwerp op aannemelijke wijze het voordeligst uit de bus kwamen. Dezelfde gekunstelde dubbelzinnigheid met betrekking tot de allesoverheersende vraag der autonomie hield in: Autonomie berustte niet bij de federale regering of de individuele staten; zij berustte bij “het volk”. Wat dit betekende was voor niemand duidelijk, aangezien er op dit punt van de staat in wording niet zoiets was als een Amerikaanse “bevolking”, het was nu juist het belangrijkste doel van de Grondwet het raamwerk te construeren om de zeer gevarieerde bevolkingsstromen samen te smelten tot een geheel dat de naam “volk” waardig was.

Dit laatste punt vereist een bespiegelende beoordeling van de recente wetenschappelijke publicaties over de gecompliceerde oorsprong van Amerika als een zelfstandige natie. Met als basis onze huidige wetenschap over de Anglo-Amerikaanse relatie voordat deze verbroken werd in het pre-Revolutietijdperk. De aanvankelijke identificatie van de koloniale bevolking als “Amerikaans” kwam van Engelse schrijvers die de term in negatieve zin gebruikten als een manier om te verwijzen naar eigenlijk een groep tweederangs burgers die niet op gelijke voet konden en mochten staan met volbloed Engelsen in het wereldcentrum van het Britse keizerrijk. Het woord werd gebruikt en verstaan als

een belediging, een volk als minderwaardig en ondergeschikt aanduidend.

Het gehele streven van de kolonisten ter rechtvaardiging van de onafhankelijkheid was erop gericht deze aanduiding te verwerpen en wel op grond van het feit dat zij alle rechten bezaten van *Britse* onderdanen. De uiteindelijke bron van deze rechten lag niet in een autochtone Amerikaanse oorsprong, maar eerder in een buitengewoon rijk van natuurlijke rechten die zogezegd door alle mensen waar ook ter wereld werden gedeeld. Wij moeten derhalve tenminste op het gebied van de achttiende-eeuwse context de dingen herontdekken, en niet de eervolle betekenis die bepaalde termen in de loop van de daaropvolgende eeuw zouden krijgen in de achttiende eeuw opnieuw interpreteren. Het woord *Amerikaan*, evenals het woord *democraat*, begon als een scheldwoord, het eerste woord verwees naar een inferieur, provinciaal schepsel, het tweede woord naar iemand die toegeeft aan de lompe en domme grillen van de massa. Op zowel sociaal als verbaal terrein bleef een Amerikaanse natie een gevaarlijk en uiterst problematisch project - op zijn best "werk in uitvoering."<sup>8</sup>

Zo stonden de zaken er in 1789 voor toen de nieuw gekozen leden van de federale regering in New York City bij elkaar kwamen om het voorstel, dat door Abraham Lincoln in Gettysburg zo mooi werd verwoord, "of een natie die met zoveel toewijding was gevormd, een lang leven beschoren was" aan de praktijk te toetsen. We hebben al bepaalde activa en passiva die dit met zich meebracht vastgesteld. Aan de creditzijde van het historische grootboek zou de volledige lijst er als volgt uitzien: een continent badend in overvloed dat door een oceaan werd gescheiden van Europese bemoeienissen; een jeugdige bevolking van bijna 4 miljoen zielen, van wie ongeveer de helft zestien jaar of jonger was en die dientengevolge gedurende de daaropvolgende decennia een exponentiële groei zou vertonen. Een breedgespreid bezit

bij de blanke bevolking van gemakkelijk toegankelijke gronden; een duidelijke betrokkenheid bij de republikeinse politieke instellingen geworteld in de bekwaamheid en praktijk van de koloniale vergaderlichamen. Deze instituties werden als het ware uitgevonden en opgewaardeerd als het enige nog niet voldragen voorbeeld gedurende de succesrijke onafhankelijkheidsoorlog en geïnstitutionaliseerd in de grondwetten van de staten; en zeker niet in de laatste plaats een nagenoeg unanieme overeenstemming dat de eerste president George Washington moest zijn, slechts één man, maar van onschatbare waarde.

Aan de debetkant stonden vier punten bovenaan: Ten eerste was nog nooit een republikeinse regering gevormd op de schaal van de Verenigde Staten, en het vrijwel unanieme oordeel van de meest gerespecteerde autoriteiten was dat het niet zou lukken. Op de tweede plaats de heersende intellectuele erfenis van de Revolutie, als een kostbaarheid vastgelegd in de Onafhankelijkheidsverklaring, en elke samengebalde politieke macht besmettend, zelfs in zijn krachtigste vorm. Het schilderde iedere heftige uiting van regeringsautoriteit af als een buitenaardse kracht die alle verantwoordelijke burgers van het land zouden moeten afwijzen en, indien mogelijk, ten val dienden te brengen. Ten derde, afgezien van de steun van de staten voor het Amerikaanse leger gedurende de oorlog, was dit een steun die sporadisch gegeven werd, onevenwichtig en nauwelijks voldoende om de zege veilig te stellen. De staten en regio's waaruit de nieuwe staat bestond bezaten geen gemeenschappelijke geschiedenis als natie en geen gemeenschappelijke ervaring over hoe ze zich als samenhangend geheel dienden te gedragen (toen Jefferson bijvoorbeeld in juni 1776 de Verklaring in Philadelphia ontwierp, had hij zijn vrienden in Virginia geschreven dat het echt onthutsend was, dat hij op dat goedgunstige moment aan het werk was, bijna 500 kilometer van "mijn grond").

Op de vierde en laatste plaats, volgens het eerste bevolkingsonderzoek dat op last van het Congres in 1790 werd uitgevoerd, waren bijna 700.000 inwoners van de Amerikaanse republiek in wording zwarte slaven, het overgrote deel, meer dan 90 procent, leefde in de Chesapeake-regio en in delen ten zuiden daarvan en hun aantal nam eveneens exponentieel toe in flagrante tegenspraak tot alle republikeinse retoriek die sinds de onstuimige dagen van 1776 werd uitgebraakt.<sup>9</sup>

Het daaropvolgende decennium was het allesbeslissend en specifiekst en zorgde daardoor voor de meest verstrekende gevolgen in de Amerikaanse geschiedenis. Andere belangrijke decenniumkandidaten die op die titel aanspraak zouden kunnen maken - de jaren 1855-1865 en de jaren 1940 dringen zich op - kunnen die titel zeker ook opeisen, maar het eerste decennium van onze geschiedenis als soevereine natie zal altijd op de eerste plaats verschijnen omdat het als eerste gebeurde. Dat decennium bracht tastbare feiten tot uiting die de Grondwet slechts mondjesmaat had geschetst in bewust vage theorieën die voor tweeërlei uitleg vatbaar waren; het gevolg was dat de Grondwet zodoende keuzes in de toekomst zowel mogelijk als onmogelijk maakte. De Burgeroorlog, bijvoorbeeld, was een direct gevolg van het besluit de kwestie van de slavernij te ontlopen en gedurende de meest kwetsbare jaren van de republiek in wording uit te stellen. Op dezelfde manier had Amerika's opkomst als de dominante wereldmacht in de jaren 1940 nooit plaats kunnen hebben indien de Verenigde Staten vanaf het eerste begin geen stabiele nationale instituties in het leven hadden geroepen die de consolidatie van het continent mogelijk maakten. (Vanuit het perspectief van de autochtone Amerikanen was deze consolidatie uiteraard een verovering.) De ogenschijnlijk onweerstaanbare drang om de meest vooraanstaande politieke leiders gedurende deze vormende

fase tot de 'Grondleggers van Amerika' te bestempelen en ze mythische proporties te geven, hebben historische en psychologische grondslagen, want zij zijn zonder enige twijfel politiek maar ook genetisch de levende voorbeelden van hun nalatenschap. Hetzelfde principe verklaart eveneens de daaraan gelijkgestelde drang hen te demoniseren, aangezien elke discussie over hun prestatie impliciet ook een gesprek is over het kenmerkende karakter van het Amerikaanse imperialisme, zowel in als buiten Amerika.

Dit onderwerp wordt als gevolg daarvan als het ware omgeven door een elektromagnetisch veld, zich manifesterend als een gouden nevel of stralenkrans aan de overgrote meerderheid van de hedendaagse Amerikanen, of als een vervuilde radioactieve wolk voor de veel kleinere maar zeer luidruchtige groep critici die ongelukkig zijn met wat er van Amerika is geworden en hoe wij in deze situatie zijn beland.

Binnen de wetenschappelijke gemeenschap is het gedurende de laatste jaren de belangrijkste tendens geweest om de tweede trend te volgen, dan wel de controverse uit de weg te gaan door de voornaamste politieke trend totaal te negeren. Veel van het beste werk heeft de vorm aangenomen van een gezamenlijke poging om de verloren stemmen van de revolutionaire generatie weer te doen klinken - het dagelijkse leven van Martha Ballard die een gezin grootbracht en dat combineerde met het werk van verloskundige in het grensgebied van Maine; de ervaring van Venture Smith, een gewezen slaaf, die zijn herinneringen aan Afrika behield en in 1798 vastlegde in een biografie die daarop was gebaseerd. Deze trend van luidruchtige critici is zo uitgesproken dat elke aankomende historicus die aankondigt dat hij of zij de blik wil richten op de politieke geschiedenis van de jonge republiek en haar meest vooraanstaande representanten, over het algemeen wordt gezien als iemand die onbedoeld een of andere vorm van intellectueel bankroet erkent.<sup>10</sup>

Ofschoon ik niet langer een aankomend historicus ben, gaan mijn pogingen in recente jaren, ook in de pagina's die volgen, naar ik hoop een bescheiden bewijsgrond vormen tegen de wetenschappelijke standpunten in; mijn stellingname is gebaseerd op een aantal veronderstellingen die zo ontwapenend ouderwets zijn dat het er op gaat lijken dat zij in het huidige klimaat volkomen nieuw zijn. Ik ben van mening dat de voornaamste gebeurtenissen en successen van het revolutionaire tijdperk en de jonge republiek politiek van aard waren. Deze gebeurtenissen en successen zijn, historisch gezien, belangrijk omdat zij vorm gaven aan de daaropvolgende geschiedenis van de Verenigde Staten, met inbegrip van ons eigen tijdperk. De hoofdrolspelers in het drama waren niet de marginale en randfiguren wier levens tot ons gekomen zijn, maar veeleer de politieke leiders in het centrum van het nationale verhaal, zij die macht uitoefenden. Sterker nog, de vorm en het karakter van de politieke instellingen werden bepaald door een betrekkelijk klein aantal leiders die elkaar kenden, die met elkaar samenwerkten maar ook met elkaar in conflict kwamen in een vorm die op het niveau van persoonlijkheid en ideologie een herhaling was van het principe van wikken en wegen, ingebed in de structuur van de Grondwet.

Het waren blanke mannen. Een verzameling algemeen bekende figuren, nauwelijks representatief voor de bevolking als geheel; aan de andere kant was deze verzameling geen politieke elite zoals die bestond in Engeland of Europa. Alle leden, niet alleen Benjamin Franklin en Alexander Hamilton, beiden afkomstig uit een arm milieu, zouden in Frankrijk of Engeland in vergetelheid verzonken zijn. De druk en de eisen die voortkwamen uit de Amerikaanse Revolutie deden een beroep op en bundelden hun talenten; er was geen geridderde en erfelijke aristocratie om aan hun maatschappelijke vooruitgang een halt toe te roepen; en er

was nog geen volledig democratische cultuur geboren om hun elitaire natuur in te dammen. Zij waren de eerste, en in veel opzichten de enige natuurlijke aristocratie in Amerika. Men poogt hen een plaats te geven in de twintigste eeuw, maar zij vormen volgens goed geïnformeerde en redelijke maatstaven de grootste generatie politieke talenten in de Amerikaanse geschiedenis. Zij schiepen de Amerikaanse republiek en hielden die vervolgens gedurende de explosieve en kwetsbare vroege jaren bijeen door op hun post te blijven tot nationale gewoonten en gebruiken wortel hadden geschoten. In termen van ons eerder gemaakte onderscheid: zij zorgden ervoor dat de korte termijn kon uitgroeien tot lange termijn.

Er bestaan twee bekende gevestigde manieren om het verhaal te vertellen, beide uitdrukking gevend aan de politieke groepen en ideologische kampen van het revolutionaire tijdperk zelf. Elk van beide werd het eerst tot uitdrukking gebracht in de vroegste geschiedenissen van die periode toen verschillende leden van de revolutionaire generatie nog in leven waren. Mercy Otis Warrens *History of the American Revolution* (1805) definieerde de “onvervalste republikeinse” interpretatie, later ook de versie die door de Republikeinse partij is omhelsd en daardoor later “de interpretatie van Jefferson” werd genoemd. Het boek schildert de Amerikaanse Revolutie als een bevrijdingsbeweging, een duidelijke breuk niet slechts met de Engelse overheersing, maar ook met de historische teloorgang van de Europese monarchie en aristocratie. De opkomst van de Federalisten tot een machtspositie in de jaren 1790 wordt dus tot een vijandige overname van de Revolutie door corrupte hovelingen en bankiers (Hamilton is de hoofdschuldige); de nederlaag is geleden en de ware geest van de Revolutie wordt herwonnen door de triomf van de Republikeinen in de verkiezingen van 1800. Het kernprincipe van de revolutie volgens deze

interpretatieve traditie is de “individuele vrijheid.” Dit principe heeft radicale, en in moderne termen vrijheidsgezinde implicaties omdat het elke aanpassing van persoonlijke vrijheid aan regeringsdiscipline als gevaarlijk beschouwt. In zijn meer extreme vormen is het een recept voor anarchie, en zijn houding ten opzichte van iedere uitdrukking van gecentraliseerde politieke macht kan paranoïde proporties aannemen.

De alternatieve interpretatie werd het eerst volledig verwoord door John Marshall in zijn indrukwekkende, uit vijf delen bestaande *Het Leven van George Washington* (1804-1807). Het boek ziet de Amerikaanse Revolutie als een beginnende nationale beweging met een diepliggende, zoal niet latente, oorsprong in het koloniale tijdperk. De grondwettelijke regeling van 1787-1788 wordt zodoende de natuurlijke vervulling van de Revolutie en de leiders van de partij der Federalisten in de jaren 1790 - Adams, Hamilton, en, het meest opmerkelijk, Washington – zijn dan als de ware erfgenamen van de revolutionaire erfenis. (Jefferson is de hoofdschuldige.) Het kernprincipe van de revolutie is in deze visie meer collectivistisch dan individualistisch, want het ziet de ware geest van 1776 als het rechtschapen afstand doen van persoonlijke, staats-, en deelbelangen aan de grotere doelen van Amerika als staat zoals deze het eerst gestalte werd gegeven in het Continentale Leger en later in de nieuw gevormde federale regering. Het heeft conservatieve, doch ook vroeg-socialistische verstrengelingen omdat het het individu niet ziet als de autonome eenheid in de politieke vergelijking en zich meer op zijn gemak voelt met regeringsdiscipline als definiërend en richtinggevend instrument voor de nationale ontwikkeling. In zijn meer extreme vormen verwijst het de persoonlijke rechten en vrijheden naar het hogere gezag van de staat, die “ons” is en niet “zij”, en het heeft derhalve zowel gemeenschappelijke als heerszuchtige voortvloeijsels.<sup>11</sup>